

qui poëtas publice recitarerent et explicarent. Quos cum doceret solida doctrina destitutos phantasiae ardore quodam et impetu concitari tantum et corripi, voluisse ostendere, eundem impetum cedere in poëtas, artium omnium, de quibus exponant, et disciplinarum rudes; fidemque habendam esse, Platonem negare, poëtis, quippe qui non magis quam rhapsodi rerum notitia instructi, sed numine afflati et correpti pulchra carmina componant; poëtas, quae ipsi nesciant, alios docere non posse; hac ex caussa eorum auctoritati credendum non esse nec in rebus sacris nec in artibus nec in disciplinis. Hactenus Sydenhamius et Arnaldus, fusi et subtilius, quam verius. Nam si de poëtarum auctoritate detrahere voluisset Plato, peruersa profecto ratione id effecisse videri possit, qui adeo Deorum numine usus sit, ad poëtas altius uehendos. Quod si enim carmina a Diis, non autem a poëtis proficisci narrabat Plato, procliuiores fane